Lumi és a karácsonyi mézeskalács

Lumi három mézeskalács-csillagot visz a havas Nagylelkűség Dombjára, aztán kiderül, hogy négyen lesznek. Meleg karácsonyi mese ovisoknak a nagylelkűségről.

Karácsony reggelén olyan csend borult a Nagylelkűség Dombjára, mintha a hó puha kendő alá rejtett volna minden neszt. A fenyők ága lehajlott a fehér teher alatt. A domb tetején egy kicsi fenyő álldogált, és várta, hogy feldíszítsék.

Lumi a hóba taposott ösvényen kaptatott felfelé. A kosarában három mézeskalács-csillag lapult, cukormázzal, ahogy a nagymamája sütötte. A csillagok halkan koccantak egymáshoz minden lépésnél.

Fönt a dombon már ott sürgölődött a Lila pajtás és a Zöld pajtás. Testvérek voltak, és a domb oldalában laktak.

„Hoztam nektek csillagot!”, kiáltotta Lumi.

A Lila pajtás az alsó ágra akasztotta a magáét, a Zöld pajtás a középsőre. A harmadik ott maradt a kosár alján, Luminak.

Akkor megzörrent a bokor a domb tövében. Egy kicsi szürke pajtás álldogált ott, félig a hóban. Ősszel költözött a domb túloldalára, és a fenyőhöz eddig senki sem hívta.

„Te is jöttél díszíteni?”, kérdezte Lumi.

A kicsi szürke pajtás megrázta magát, és a két üres tenyerét nézte. „Nekem nincs mit feltennem”, felelte halkan.

Lumi belenézett a kosarába. Egyetlen csillag maradt benne, és az az övé volt. Reggel óta arra várt, hogy felakassza, és már azt is kinézte, melyik ágra.

A hó lassan szitált. A kicsi fenyő ágai megbillentek a széltől. Lumi ujjai megszorultak a kosár fülén, és egy darabig senki sem szólt egy szót sem.

Akkor eszébe jutott, mit mondott a nagymamája reggel, amikor a csillagokat a kosárba tette. „Nem az számít, hogy marad”, mondta akkor. „Az számít, hogy jut.”

NEM AZ SZÁMÍT, HOGY MARAD. AZ SZÁMÍT, HOGY JUT.

Lumi kivette a csillagot a kosárból, és a kicsi szürke pajtás tenyerébe tette.

„Akkor ez a tiéd”, mondta. „Tedd fel te.”

A pajtás sokáig nézte a mézeskalácsot. „Köszönöm”, mondta végül, olyan halkan, hogy alig lehetett hallani.

„Tedd a legfelső ágra”, felelte Lumi. „Onnan látszik a legmesszebbre.”

A kicsi szürke pajtás lábujjhegyre állt, és felakasztotta a csillagot a legfelső ágra. Aztán hátralépett, és onnan nézte.

A Zöld pajtás erre előhúzott a zsebéből egy szem aranyozott diót, és Lumi markába nyomta. „Ezt reggel találtam. Legyen a tiéd.”

„Köszönöm”, mondta Lumi, és zsebre tette.

A Lila pajtás pedig megfogta a kicsi szürke pajtás kezét, és odahúzta a fenyő mellé, hogy ő is közel álljon.

Délre négyen álltak a kicsi fenyő körül. Három mézeskalács-csillag ragyogott az ágakon, és a legfelső ágra az került, amelyik Luminak készült.

Aki egyedül álldogál a szélén, sokszor csak arra vár, hogy valaki szóljon neki. Elég egyvalaki, aki elsőként odamegy hozzá.

VÉGE

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Te hogy érezted volna magad Lumi helyében, amikor csak egyetlen mézeskalács maradt a kosarában?
2. Mit gondolsz, miért esett jól Luminak, hogy a kicsi szürke pajtás akasztotta fel a csillagot a legmagasabb ágra?
3. Volt már olyan, hogy odaadtál valamit, amit magadnak szántál? Mi történt utána?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod:
mesemorzsak.hu/blog/mesek/reggeli-mesek/lumi-es-a-karacsonyi-mezeskalacs/